

Från min vandringstid i Polen.

„Ah, dragen J med edert björnbepresande dit ut till björnhålet!“ — sade min fader en gång till oss, då vi gossar hade utverkat oss tillåtelse att få gå ut och se den bruna björnen, som vår furste vid sitt lustslott höll fången i en enkom björnhåla. Denna björn hade nemligen blifvit skänkt af en utländsk herre till vår furste, och alla strömmade ut för att beskåda den lurfviga fader Nalle i dess djupa, väl kringmurade fängelse.

Naturligtvis hade vi munnarna fulla af förtjusning, men vår fader var af annan mening.

Nå ja, — sade han, — det kan vara bra, att J en gång sett en sådan best; det gifves nu, Gudi lof, inga flera här i landet, såsom fordom, då de väl voro spridda kring hela Europa. Men det är strunt att genom dubbla jerngaller beskåda en dylik och sedan skratta åt, huru pass skickligt eller oskickligt fader Nalle uppfångar det honom tillkastade köttstycket. Jag har helt annorlunda stått midt emot en björn.

Hvad, fader? — utropade vi nyfiket och deltagande — det måste du vara god och berätta oss.

J veten, att jag som sadelmakaregesäll var många år ute och reste. Till följe af rekommendationer en gång kommen till Warschau, beslöt jag att vidare försöka min lycka i det mäktiga Ryssland, der mycket är att lära i fråga om läderarbeten. Jag reste den stora riksvägen från Kaluczyn till Siedlce. Först i Pratulin vid Bug erhöj jag